

skulle have monopol på uddannelsen, har vi jo heldigvis ikke, og ingen drømmer vel om at indføre skolepligt.

Ved at fremsætte forslaget nu, inden den 15. marts, ønsker forslagsstillerne at give mulighed for en vedtagelse i denne folketings-samling, så vi kan undgå en yderligere udsættelse. For hvert år, der går, inden der sker en udvidelse af undervisningspligten, må tusinder af unge betale med forringede fremtidsmuligheder både menneskeligt og fagligt. Jeg anbefaler forslaget til tingets velvillige behandling.“

Undervisningsministeren advarede mod at drage sammenligninger med andre lande med hensyn til undervisningspligtens længde, fordi undervisnings- og uddannelsesmønstret var forskelligt. På den anden side advarede han også imod en overvurdering af vor egen indsats. Han fremhævede, at den hurtige og dynamiske udvikling i samfundet nødvendiggjorde den bedst mulige almene uddannelse som grundlag for videregående uddannelse. Denne udvikling var en del af baggrunden for den stærkt øgede tilgang til det frivillige 8. og 9. skoleår og til mange andre former for uddannelse.

Han beskæftigede sig med årsagerne til, at en vis del af børnene ikke kom med i den frivillige uddannelse efter det 7. skoleår, og kom især ind på problemet de tilpasningsvanskelige børn. En øget interesse for at løse disse børns problemer allerede i folkeskolen var utvivlsomt en forudsætning for at få dem med i undervisningen efter det 7. skoleår. Det var et spørgsmål, om man ikke herhjemme, som man havde gjort det i USA, skulle forsøge med en skoleform, som gav de unge et varieret tilbud af undervisnings- og uddannelsesforanstaltninger, baseret på en personlig og faglig rådgivning for den enkelte.

Når han i den offentlige debat var blevet citeret for tidligere udtalelser, hvorefter han skulle være lidenskabsløs over for spørgsmålet om undervisningspligtens udvidelse og være tilhænger af den, ville han slå fast, at det ikke var hans personlige opfattelse, der var afgørende. Det var hans hovedopgave som undervisningsminister under de kommende forhandlinger at lytte sig frem til en fællesnævner, der kunne angive den retningslinje og de grundlinjer, hvorefter skolevæsenet skulle udbygges i de kommende år.

Ellen Strange Petersen (KF) fastslog, at hendes parti ønskede undervisningspligten udvidet fra 7 til 9 år, så snart det blev økonomisk forsvarligt og praktisk muligt, hvilket først og fremmest ville sige: når der var lærerkræfter nok. Man ønskede også, at skolemodne børn kunne komme tidligere i skole, og fandt ikke, at børnehaveklasser var løsenet for det tidligt skolemodne barn.

Man burde foretage flere undersøgelser af, hvad der for børnene eller børnenes forældre motiverede, at børnene kom tidligt ud af skolen. Visse undersøgelser tydede på, at der var sociale vanskeligheder, ikke nødvendigvis af økonomisk art, og tilpasningsvanskeligheder hos børnene allerede fra ca. 10 års alderen. Disse børn måtte støttes i pubertetsårene og ikke blot udskrives som 14-årige. I denne